

fast økonomisk politik, og Aksel Larsen troede ikke, at en forhøjelse af de indirekte afgifter ville bedre situationen. Boligproblemet var et problem om byggeriets finansiering, og man burde overveje, om ikke dette problem kunne løses ad en mere direkte vej. Staten kunne kræve nogle penge ind og lade dem gå direkte til finansiering af boligbyggeriet gennem oprettelsen af en offentlig boligfond.

Men hvordan skulle pengene opkræves? Indirekte afgifter ville ikke i sig selv sikre beskæftigelsen, tværtimod, og de havde en ubehagelig tendens til at virke inflationsfremmende, hvad de direkte skatter ikke havde. Aksel Larsen ville derfor ikke stille sig så vrangvilligt over for lovforslaget om midlertidig forhøjelse af aktieselskabs-skatten. Han henviste desuden til en artikel i Aktuel om Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbunds kongres og ønskerne på denne med hensyn til skatteproblemerne, bl. a. om ændring af afskrivningsreglerne, afskaffelse af skattefradraget og indførelse af en effektiv kapitalvindingsskat. Disse ønsker skulle regeringen lytte til. Aksel Larsen anviste i øvrigt som indtægtsmuligheder for statskassen en indsats mod fradraget for reklameudgifter og afskaffelse af opsparingspræmierne, der jo ikke fremkaldte øget opsparing. Regeringen kunne også overveje at udskrive en ekstra indkomstskat. Særlig vægt lagde Aksel Larsen på, at skatteligningen blev gjort mere effektiv, f. eks. kunne man i år indgående kontrollere hver femte selvangivelse og meddele dette offentligt på forhånd.

De nu fremsatte afgiftsforslag måtte i øvrigt bedømmes ud fra deres sammenhæng med den øvrige skattelovgivning.

Rimstad (Uafh) bebrejdede regeringen, at den havde fremskyndet første behandling af lovforslagene, så folketinget kun havde haft én dag til at sætte sig ind i forslagene.

Nogle af de fremsatte lovforslag måtte afvises, allerede fordi de pålagde erhvervslivet nye byrder — den inflatoriske udvikling havde allerede forringet erhvervslivets konkurrenceevne så meget, at den fulde beskæftigelse var i fare — men heller ikke de lovforslag, som gik ud på at forhøje afgifterne på øl og cigaretter, kunne de uafhængige tiltræde. Også her var der et hensyn at tage til det pågældende erhvervsliv, og i øvrigt ønskede de uafhængige ikke at medvirke til, at regeringen fik flere penge at råde over, når den ikke kunne gennemføre en tilstrækkelig finanspolitisk linje, men simpelt hen i sit forbrug anvendte de penge, som den havde opkrævet hos befolkningen med finanspolitisk begrundelse.

De uafhængige kunne godt være interesseret i den af Henry Christensen foreslåede bundne opsparing, men det var selvfølgelig af betydning, hvordan et eventuelt lovforslag udformedes.

Niels Westerby (LC) beklagede, at partitaktiske betragtninger i den offentlige debat spillede en større rolle end de saglige argumenter. For ham var de vigtigste problemer inflationen, valutaspørgsmålet og pengepolitikken, idet der dog ikke var aktuelle vanskeligheder